

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

НАЙГІРШИЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Уже не вперше в будинку номер чотири на вуличці Прівіт-драйв сніданок починався зі сварки. Містера Вернона Дурслі з самісінького ранку розбудило гучне ухкання, що долидало з кімнати його племінника Гаррі.

— Уже втретє на цьому тижні! — горлав він за столом. — Коли не можеш заткнути пельку тій сові, то хай вона вимітається звідси!

— Їй нудно, — вкотре намагався пояснити Гаррі. — Вона звикла лігати. Якби ж я міг випустити її вночі...

— Я що — схожий на ідіота? — гаркнув дядько Вернон, з пишних вусів якого

звисав шматок яєшні. — Я знаю, що станеться, коли її випустити.

Він похмуро презирнувся з Петунією, своєю дружиною.

Гаррі хотів щось заперечити, але його слова заглушила гучна відрижка Дадлі, Дурслівського сина.

— Ще шинки!

— Візьми зі сковорідки, золотко, — сказала тітка Петунія, розчулено глянувши на свого розгодованого сина. — Треба, щоб ти наїдався, поки вдома... Бо я не надто довіряю тим шкільним харчам.

— Дурниці, Петуніє, я ніколи не голодував, коли вчився у Сметінгсі, —

заперечив дядько Вернон. — Даді там нічого не бракує, правда, синку?

Тілистий Даді, сідниці якого аж звисали з кухонного стільця, вишкірився й повернувся до Гаррі:

— Подай сковороду.

— Ти забув чарівне слово, — роздратовано обізвався Гаррі.

Ці кілька простеньких слів поділяли на решту родини просто приголомшливо: Даді аж похлинувся й гепнувся зі стільця з таким гуркотом, що здригнулася вся кухня; місіс Дурслі зойкнула, затуливши руками рота; містер Дурслі зірвався на ноги, а вени на його скронях запульсували.

— Я мав на увазі «будь ласка»! — швиденько пояснив Гаррі. — Я не хотів...

— ЩО Я ТОБІ КАЗАВ, — заверещав дядько, бризкаючи слиною, — ПРО ВЖИВАННЯ СЛІВ НА ЛІТЕРУ «Ч» У НАШОМУ ДОМІ?

— Але ж я...

— ЯК ТИ СМІЄШ ПОГРОЖУВАТИ

ДАДІ! — ревів дядько Вернон, гупаючи кулаком по столу.

— Я тільки...

— Я ПОПЕРЕДЖАВ ТЕБЕ! Я НЕ ТЕРПТИМУ ПІД ЦИМ ДАХОМ ЖОДНИХ НАТЯКІВ НА ТВОЮ НЕНОРМАЛЬНІСТЬ!

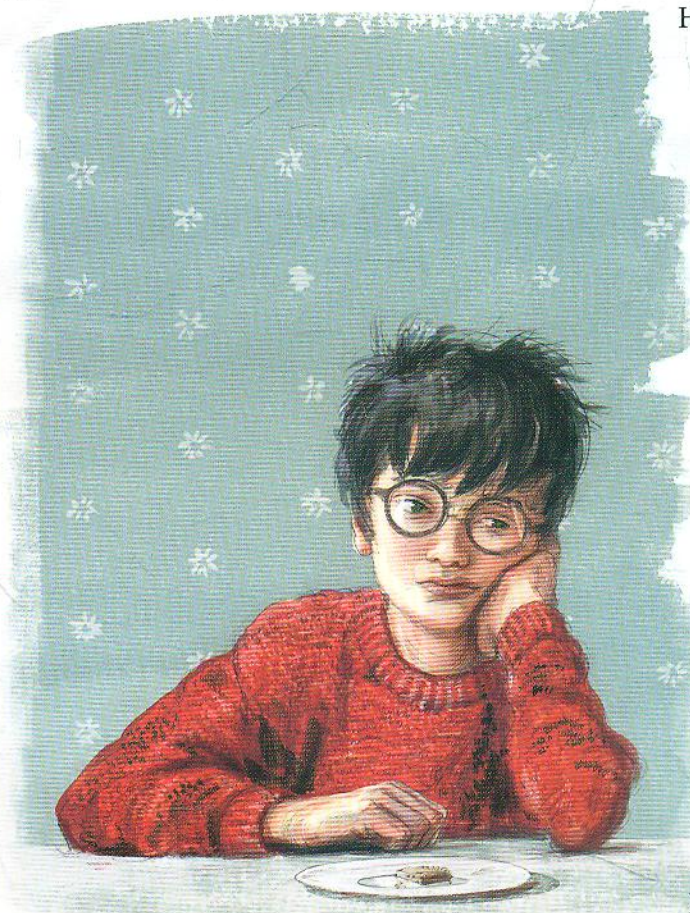
Гаррі перевів погляд з багряного дядькового обличчя на зблідлу тітку, яка намагалася підвести з підлоги Даді.

— Добре, — мовив Гаррі, — добре...

Дядько Вернон знову сів, сопучи, наче захеканий носоріг, і пильно стежив за Гаррі кутиками вузьких колючих очей.

Відколи Гаррі приїхав додому на літні канікули, дядько Вернон ставився до нього, як до бомби, що ось-ось вибухне, бо Гаррі й не був нормальним хлопцем. Справді, ще ненормальнішого хлопця годі було й уявити.

Гаррі Поттер був чарівник — чарівник, який щойно закінчив перший клас Гогвортської школи чарів і чакаунства.

І якщо Дурслів аж ніяк не тішило його повернення до них на канікули, то уявіть собі, що відчував сам Гаррі.

Він так сумував за Гогвортсом, що цей сум можна було порівняти хіба з постійним болем у шлунку. Він сумував за замком з його таємними

переходами і привидами, за уроками (окрім лекцій Снейпа, майстра чарівного зілля), за совиною поштою, за бенкетами у Великій залі, за своїм ліжком на чотирьох стовпчиках у кімнаті в одній із веж, за відвідинами лісника Гегріда, що жив у хатинці на узліссі Забороненого лісу. Але найбільше він сумував за

квідичем — улюбленою спортивною грою чарівників (шість високих стовпів-воріт, чотири летючі м'ячі й чотирнадцять гравців на мітлах).

Привізши Гаррі додому, дядько Вернон замкнув у комірчині під сходами усі його книжки заклинань, чарівну паличку, мантії, казан і супермітлу «Німбус-2000». Хіба

Дурслів обходило, що Гаррі не виконає домашніх завдань і що, не тренувавшись усе літо, він може втратити місце в команді? Дурслі були тими, кого чарівники називають маґлами (у чиїх жилах немає жодної краплинки чаклунської крові), і для них

найбільшою ганьбою було мати в родині чарівника. Дядько Вернон навіть почепив замок на клітку його сови Гедвіґи, щоб вона не могла передати листа комусь із чаклунського світу.

Гаррі ну ніяк не був схожий ні на кого з Дурслів. Дядько Вернон був такий огрядний, що, здається, навіть шиї не мав, зате його обличчя прикрашали пишні чорні

вуса. Тітка Петунія була кощава, з кобилячим обличчям, а Дадлі — білявий, рожевощокий і тілистий. А от Гаррі був маленький і худорлявий, з блискучими зеленими очима і чорним чубом, що завжди стирчав навсїбіч. Він носив круглі окуляри, а на чолі мав тоненький шрам, схожий на блискавку.

Саме завдяки цьому шрамові Гаррі

так вирізнявся з-поміж усіх, навіть поміж чарівників. Цей шрам був єдиним свідченням його загадкового минулого і єдиним натяком на те, чому одинадцять років тому його залишили на порозі будинку Дурслів.

Коли Гаррі виповнився усього один рік, він якимось дивом вижив, коли його заляв наймогутніший у світі чорний чаклун — лорд Волдеморт. Це ім'я ще й досі майже ніхто з чарівників і чарівниць не наважувався вимовляти вголос. Лорд Волдеморт убив батьків Гаррі, а от на самого хлопця зі чари не подіяли — він відбувся лише шрамом на чолі. Зразу після цього Волдеморт утратив свою могутність, а чому — ніхто й досі не знав.

Гаррі виховувала сестра його покійної матері. Десять років він прожив у родині Дурслів, не розуміючи, чому з ним інколи діється щось дивне. Він вірив їхнім вигадкам, нібито шрам — то наслідок автокатастрофи, у якій загинули його батьки.

А рівно рік тому Гаррі отримав листа з Гогвортсу і дізнався всю правду. Він почав навчатися в школі чарівників, де всі захоплено переповідали про нього і його шрам...

Але шкільний рік закінчився, і на літо Гаррі повернувся в родину Дурслів, які ставилися до нього, мов до цуцика, що викачався у чомусь смердючому.

Дурслі навіть не згадали, що сьогодні племінникові виповнюється дванадцять років. Звісно, він на це й не сподівався: вони ніколи й нічого не дарували йому, навіть

звичайнісінького торта — але щоб цілком забути...

Раптом дядько Вернон урочисто прокашлявся і мовив:

— Усі ми знаємо, що нині дуже важливий день.

Гаррі глянув на нього, не вірячи своїм вухам.

— Сьогодні я, мабуть, підпишу найбільшу за свою кар'єру угоду, — оголосив дядько Вернон.

Гаррі знову почав жувати грінку. Звичайно, сумно подумав він, дядько Вернон має на увазі ту ідіотську вечерю. Уже майже два тижні він тільки про неї й торочить.

На вечерю мав прийти якийсь багатий будівельник з дружиною, і дядько Вернон сподівався отримати від нього величезне замовлення (фірма дядька Вернона виготовляла свердла).

— Думаю, треба ще раз повторити наш план, — мовив дядько Вернон. — О'восьмій вечора ми всі маємо бути на своїх місцях. Петуніє, ти будеш...

— У вітальні, — миттю обізвалася тітка Петунія, — чекатиму, щоб люб'язно запросити їх до хати.

— Добре. А ти, Дадлі?

— Я буду чекати, щоб відчинити двері, — самовдоволено вишкірився Дадлі. — «Можна взяти ваші плащі, містере й місіс Мейсон?»

— Вони *полюблять* його! — у захваті вигукнула тітка Петунія.